

lasid temale parve kampa ning kes aga tema imelikku silmikõste wahiis, see oli oma rahu kaotanud.

Aga nagu rahwas ütleb, seda enam armukesi, seda rohkem kõrkust ja tujukat meelt, nii oli ka lugu Ruumalaga — ühtepuhku ta walitses uueste ja ikka põlnud hea, ei see ega teine. Armastus ei leppi mitte jähõrduse mõlluga, weel vähäim uhkuse meel; ometi heitis ta wiimaks enam ühe poole, kes tema meeles kõige ilusam ja toredam näitis olewad. Selle nimmi oli Klesšamor. See arwas enasti ka uhke piiga paremaks sõbraks walitsitud olewad. Pärast juhtus lõppeks weel üks kuulus Põhjamaa laulik, ülemal nimetud Heidalla, Ruumalast teadust saama. See wõtis oma kandle kaenlu ja tuli sinna saarele, kannist kenadust waatama, ime iludust silmitsema. Sealt saadik tema ei teadnud küll kallimat asja, kui oma ime-kannelt, mis temale üks wana, üle maade kuulus laulik oli ainumaks päranduseks jätnud. Kui Heidalla kannelt lõi ja seal juures laulis, siis olid hundid waggad kui uted, karud kartsid kurjustada, tigedat teisi tülitada. Tuhande wihawaenlaste hulgas sai Heidalla wõitu, naad jäid waguü kuulama, andsid kallid kingitusi ja saatsid lauliku sõbralikult ja liigutud südamega teele. Aga niipea kui ta kuulust tütarlast oli

näinud, oli üks asi weel kallim tema meeles, see oli — Ruumala, nimetud tütarlaps isi. Lauliku lõbus meel oli läinud, rahu oli tal kadunud. Nagu waenlane oli ta neiu jälgil, andis arutu kingitusi, nagu jähõrdust teisel mitte küll ei oleks, leppis tema tujukusega, tegi teda lauludes weel kuulsamaks, nii et piiga kõrkmeel weel suuremaks sai, süda kõwemaks läks, ja Heidallani lootust ei olnud, tema armastust tunda saada; siiski pidas Ruumala temast lugu, nagu õde wemmast. Ja kui talle kaa weel silmi tuli, kui Heidalla õhtuti tema akna all leinalugusi lõi, et neiu kõwa süda teda weel hauda saata — niipea kui laulik oli oma kotta läinud, unustas tüdruk teda ja mõtles aina Klesšamori peale.

„Willas ja tahad mind kord armastada?“ küsis sagedaste Heidalla. Pahked sõnad, armas naeratamine olid neiu wastus ning täitsid lauliku südame tühja, peitliku lootusega.

Uhel päewal olid mõlemad seal saarekese kaldal kena lillekõste keskil end waguü jutu-ajamisega rõõmustamas. Heidalla näitis Ruumalale kandle-mängimise kunsti põhja ja oli palawam teise wastu oma armastuses, kui ennegi, sest neiu oli täna kaa sõbralikum, kui enne iialdesgi weel mitte. Parajasti, kui Heidalla oli eemale läinud, weel enam lillesi tooma oma armukesele pärja-punus-